

Luminița Alexandru și Anda Ansheen

POFTĂ DE POVEȘTI

Yummy Stories

1. *Bobul de mazăre și prințesa* 1

The Pea and the Princess

2. *Fintifliușcă, dinozaurul mîncăcios* 7

Chekerchuck, the Dinosaur

Who Liked to Eat

3. *Cele trei zâne ale grădinii* 19

The Three Garden Fairies

4. *Urișul Barbă-Cot a mâncat morcovul tot 27*

Longbeard the Giant

Swallowed the Carrots Whole

5. *Căpșunica cea lăudăroasă 35*

The Strawberry that Liked to Brag

6. *Broscoiul și varza împăratului 43*

The Frog and the Emperor's Cabbage

Bobul de mazăre și prințesa

The Pea and the Princess

A fost odată un bob. Un bob mititel, rotund, săltăreț și verde. Un bob de mazăre pe care-l chema Mazui Măzăru. Și știți ce-și dorea el cel mai mult și mai mult? Să fie semănat de mâinile unei prințese... Mămica lui, păstaia cea mare, îi spusese că un bob norocos, care e pus în pământ de către o prințesă adevărată, va crește maaare până la cer și va face muuulte păstăi care se vor da uța printre nori...

„Zui-zui...“, își spuse bobul cel mic, „ce mi-ar plăcea să fiu și eu mare! Mare de tot!“

Once upon a time, there was a tiny pea, merry and green, called Peachy Pea. And do you know what his deepest wish was? To be sown by the hand of a fair princess. His mother, the Great Pod, told him that a lucky pea, sown by a true princess, would rise high to the fringes of the sky and sprout many pods, which would dance in the wind that stirred the clouds.

‘Zing-a-ring,’ said the tiny pea.

‘How I would love to grow tall and proud!’

Zis și făcut. Mazui Măzăruî porni de îndată la drum în căutarea prințesei adevărate, fără să știe că drumul poate fi lung și plin de pericole... Merse el ce merse și, într-o luncă, dădu nas în nas cu o broască râioasă.

„Oac, ai picat la țanc!“, zise broasca pofticioasă. „Toată ziua am mâncat numai insecte. E timpul pentru un desert, iar tu, bobule, pari delicios!“ Și, dintr-o dată, broasca își aruncă limba lipicioasă, gata-gata să-l înghită. Dar Mazui Măzăruî răcni în gura mare: „Stai, nu mă mânca, fug după prințesa mea! Cruță-mă și-oi crește mare, pân' la nori și pân' la soare!“ Oaaaac! Broasca nu mai întâlnise un bob de mazăre cântăreț, așa că se sperie și, pleosc!, sări în baltă.

Peachy Pea went looking for a true princess, unaware that the journey would be hard and full of peril. So off he went, walking miles and miles, until he met a toad.

‘Ribbity-rhyme, you’re just in time!’ said the insatiable toad. ‘All day long I’ve eaten nothing but bugs. It’s time for some dessert, and you look delicious, young pea!’ No sooner had he said those words than his sticky tongue stretched out to grab the pea. But Peachy Pea cried at the top of his voice, ‘Wait! Don’t eat me! I seek my princess. Spare me now, and I’ll reach high to the fringes of the sky!’

‘Ribbity-yikes!’ The toad had never met a singing pea, so he slipped and splashed into the pond.

*Fintifliuscă,
dinozaurul
mâncăcios*

*Cheekerchuck,
the Dinosaur
Who Liked to Eat*

A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi, nu prea s-ar mai povesti... o bunicuță. Era mică, dar foarte harnică. Era sărăcuță, dar foarte darnică. Era singurică, dar foarte curajoasă. Toată lumea din sat o iubea și îi spunea Mâca. Ehei... și bunicuța avea o căsuță albă foarte curată, o poietică unde locuia un cocoș și o coștireață de unde fugise porcul și unde se mutase câțelul ei, Colțișor. Cum de ce îl chema Colțișor?! Păi, era un câine foarte mofturos și de-abia se atingea de vreun os. Îl lua doar într-un colț și făcea încet ronț-ronț... Cât despre cocoș, Mâca îi spunea Cucoșu' Roșu, pentru că era foarte țănoș, cu o creastă înfocată și o coadă zvăpăiată...

Bunicuța Mâca era tare mândră de viețuitoarele din bățătura ei. Cucoșu Roșu o trezea în fiecare dimineață urcându-se pe gardul din fața casei și cântând cucuriguuuuu, iar Colțișor o chema printr-un ham-ham de cum intra cineva pe poartă, așa că Mâca își putea vedea liniștită de treburile ei. Mai deretica prin casă, mai scotea o găleată de apă de la fântână, mai răsădea în grădină niște ardei și uite-așa trecea ziua și mergea iute la culcare.

Once upon a time, there lived in a village a generous and hardworking granny. Everyone loved her, and she was known as Deary. She had a tiny, white cottage and a tiny kennel, where there lived a rooster and a dog named Fang. Why the name Fang? Because he was a fussy little dog who barely touched his food. He nibbled lazily at his bone, but seldom did he eat properly. As for the bird, the granny called him Redster Rooster, for he was haughty bird, with a bright red comb and a fidgety tail.

And Granny Deary was very proud of her animals. Redster Rooster woke her up every morning while perched on the fence, singing 'Cock-a-doodle-doo', and Fang barked every time somebody opened the gate, so Deary could go about her day untroubled. She toiled around the cottage, drew water from the well, and planted some peppers in the garden. And so the days went by.

Dar într-o noapte veni o furtună năpraznică... Cerul
șuiera, tuna și fulgera, ploaia ropotea, frunzele copacilor zburau
prin aer, crengile trosneau și toate viețuitoarele din sat se pitiseră care pe
unde apucaseră. Doar un cuc zbura de colo-colo și tot striga printre ramuri cucu-cucu!
Pesemne văzuse el ceva... Și plouă... și plouă... până se sătură... Dis-de-dimineață,
Mâca nu mai auzi cucuriguuu ca de obicei, ci oac, oac-oac.

„Mare tărașenie!“, își zise ea. Se sculă și dădu fuga în băătăură unde văzu
cum apa șiroia peste tot, iar în fața casei se făcuse o baltă mare, plină cu broaște.

*But one night, there came a mighty storm. Winds blew, thunder roared,
rain poured, leaves danced, boughs cracked, and all the animals in the village
took shelter wherever they could find it. A lonely cuckoo flew aimlessly through
the trees, singing, 'Cuckoo-cuckoo'. He must have seen something. To her
surprise, Deary woke the next morning to the sound of 'Ribbit-ribbit'.*

*'Good golly!' She rushed outside to find the whole garden drenched in water.
A giant pond lay in the middle, full of toads.*

*Uriașul Barbă-Cot
a mâncat morcovul tot*

*Longbeard the Giant
Swallowed the Carrots Whole*

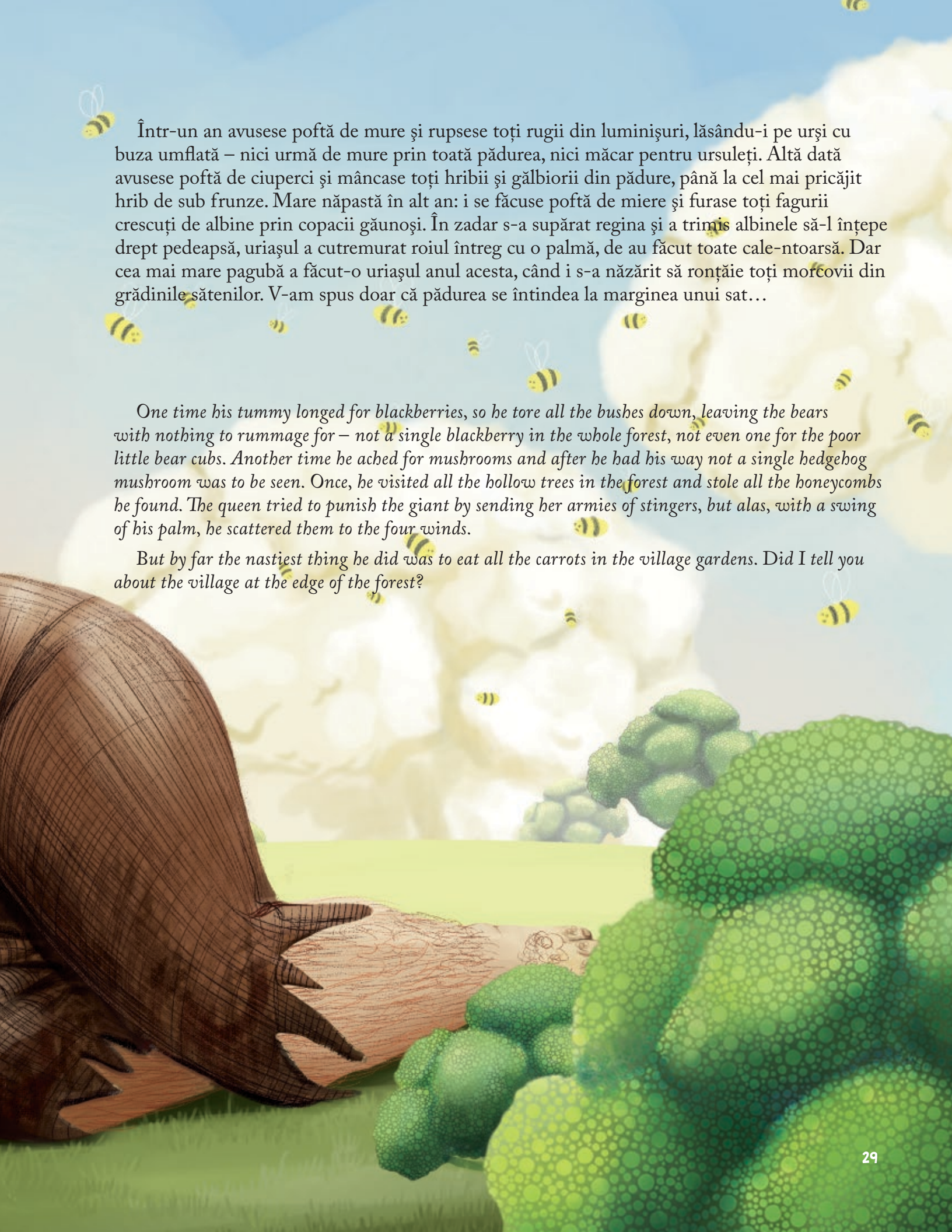
Peste mări și țări, într-o pădure mare aflată la marginea unui sat, locuia un uriaș. Ochii lui erau cât butoaiele, capul cât o casă, iar degetele erau atât de groase și de puternice încât sfărâmau cât ai zice *pește* ditamai copacul. Pfai, avea nasul cât un pod, părul vâlvoi și roșu ca focul, o barbă luuuuungă de tot și de aceea i se spunea Uriașul Barbă-Cot.

Atunci când sforăia, se cutremura pădurea: albinelor le curgea mierea din faguri, cârțițelor li se surpau galeriile, iar veverițelor li se dărâma toată movila de ghinde din scorbură. Ce pacoste! Dar problema nu era doar acest sforăit ca o furtună! Uriașul nostru mai era și foarte pofticios. O dată pe an îi venea o poftă așa de mare încât se năpustea și mânca neîncetat șapte zile și șapte nopți!

In a land far away, over mountain and sea, in a dense forest near a village, lived a giant. He had eyes as wide as barrels, a head as big as a house, and fingers so thick they could crush a whole tree in half a tick. Bang! His nose was like a drawbridge, his hair was messy and fiery red, and he had a long beard, which gave him his name.

When he snored, the woods trembled, the honeycombs dripped honey, the mole tunnels caved in, and the tidy acorn piles, which squirrels gather in their tree hollows, tumbled down. What a nuisance! And this wasn't the only problem. The giant had an enormous appetite. Once a year, he became so hungry that he ate seven days and seven nights in a row!

Într-un an avusese poftă de mure și rupsesse toți rugii din luminișuri, lăsându-i pe urși cu buza umflată – nici urmă de mure prin toată pădurea, nici măcar pentru ursuleți. Altă dată avusese poftă de ciuperci și mâncase toți hribii și gălbiorii din pădure, până la cel mai pricăjit hrib de sub frunze. Mare năpastă în alt an: i se făcuse poftă de miere și furase toți fagurii crescuți de albine prin copacii găunoși. În zadar s-a supărat regina și a trimis albinele să-l înțepe drept pedeapsă, uriașul a cutremurat roiul întreg cu o palmă, de au făcut toate cale-ntoarsă. Dar cea mai mare pagubă a făcut-o uriașul anul acesta, când i s-a năzărit să ronțăie toți morcovii din grădinile sătenilor. V-am spus doar că pădurea se întindea la marginea unui sat...

One time his tummy longed for blackberries, so he tore all the bushes down, leaving the bears with nothing to rummage for – not a single blackberry in the whole forest, not even one for the poor little bear cubs. Another time he ached for mushrooms and after he had his way not a single hedgehog mushroom was to be seen. Once, he visited all the hollow trees in the forest and stole all the honeycombs he found. The queen tried to punish the giant by sending her armies of stingers, but alas, with a swing of his palm, he scattered them to the four winds.

But by far the nastiest thing he did was to eat all the carrots in the village gardens. Did I tell you about the village at the edge of the forest?

Broscoiul și varza împăratului

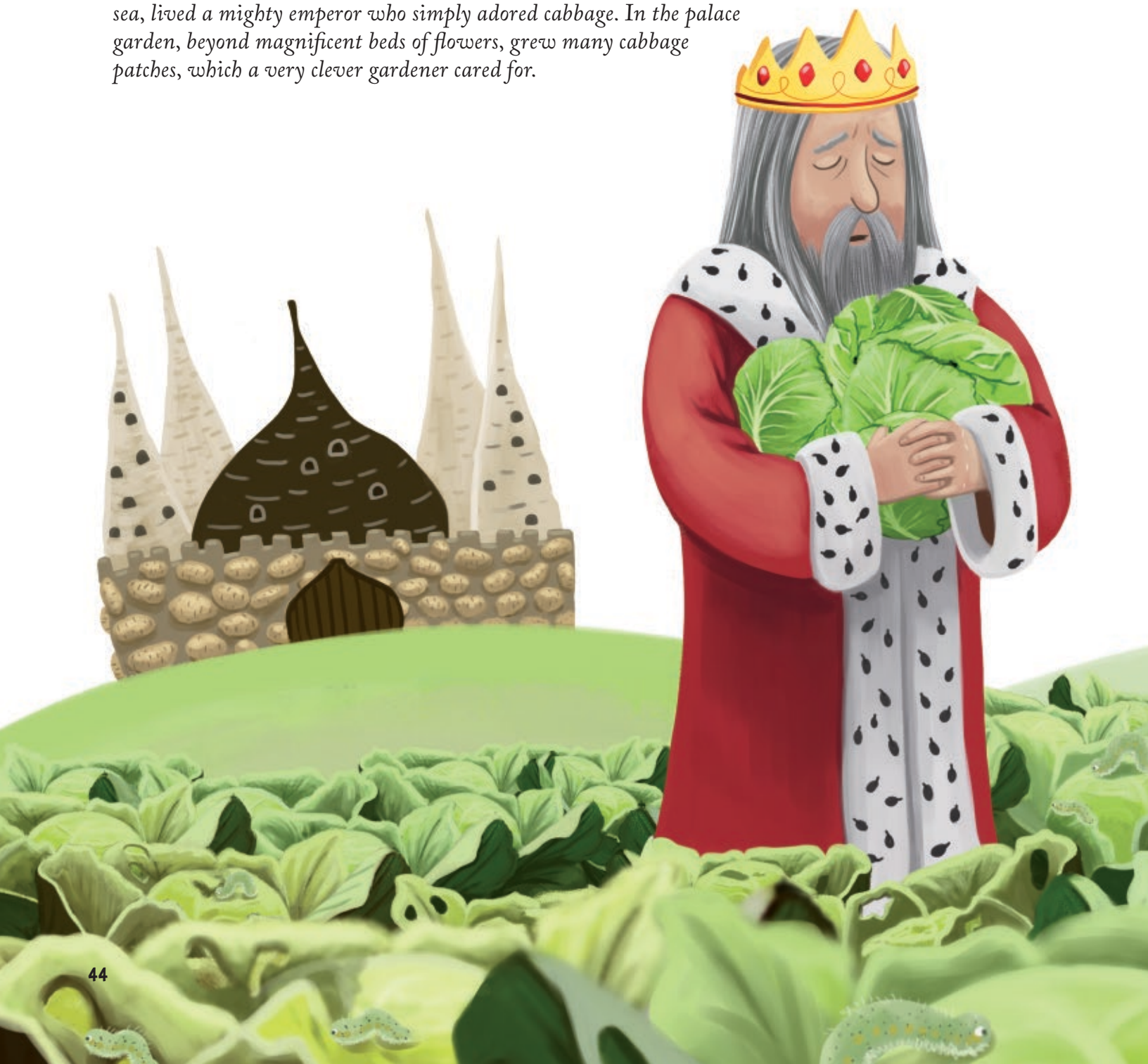
*The Frog and the
Emperor's Cabbage*

Departe, departe, că așa scrie-n carte, trăia un împărat vestit
căruia îi plăcea tare mult varza. Ce-o mai învârtea și-o mai
ronțaia din farfuriile lui de aur! În grădina palatului, pe după
arcadele de trandafiri și clematite, erau multe răzoare cu varză
înfoiată, de care avea grijă un grădinar foarte priceput.

*Once upon a time, in a land far, far away over mountains and
sea, lived a mighty emperor who simply adored cabbage. In the palace
garden, beyond magnificent beds of flowers, grew many cabbage
patches, which a very clever gardener cared for.*

În fiecare duminică, împăratul îi dădea un bănuț de aur drept răsplată. Dar, într-o vară secetoasă, un potop de fluturi se abătu deasupra grădinii și, în scurt timp, mii de omizi începură să roadă nemiloase toate verzele împăratului.

„Cruță verzele și îți voi da un sac cu galbeni!“, îi promise împăratul grădinarului, dar în zadar.

Degeaba se chinui el să alunge fluturii și să culeagă omizile, acestea se făceau tot mai mari, mai multe și mai nesătule.

„Scapă de omizi, altfel va fi vai și-amar de tine!“, îi ordonă împăratul, dar degeaba. Oricât se luptă grădinarul cu omizile, tot nu mai rămase nicio varză întreagă pentru prânzul Măriei Sale.

varză   cabbage

Every Sunday, the emperor gave him a golden coin in payment for his services. But one rainless summer, thousands of butterflies swarmed the garden, and sooner than you could say 'Flip-o-flop', thousands of caterpillars were mercilessly gnawing at the emperor's cabbages.

'Save the cabbages, and I'll give you a sack of gold!' promised the emperor to the gardener, but it was all for naught. The gardener tried to chase the butterflies away and gather all the caterpillars, but they were growing ever more numerous, larger, and hungrier.

'Get rid of these caterpillars, or I'll have your hide!' commanded the emperor – but to no avail. And for all the gardener's efforts, there wasn't a single cabbage left to fill the royal belly.

Împăratul fu mulțumit de varza cea gustoasă, dar îi porunci să-i mai aducă una și a doua zi. De voie, de nevoie, grădinarul se furișă peste noapte în grădina bătrânei și reuși să mai fure o varză, fără să fie prins. Încă un bănuț de aur intră în punga lui, căci împăratul nu mai putea de bucurie în fața farfuriei pline cu varza jinduită.

„Mâine va fi mare bal la palat și vreau ca toată lumea să mănânce varză umplută. Ai grijă ca mâine dis-de-dimineată să-i duci bucătăresei zece verze înfoiate!”, porunci împăratul, fără să știe că, de fapt, în grădina lui nu mai exista de multă vreme nici măcar o varză.

A detailed illustration of a man with brown hair and a beard, wearing a wide-brimmed hat and a dark coat over a green shirt. He is holding a large green cabbage in his hands, looking at it with a slight smile. The background shows a garden with more cabbages and a blue sky.

The emperor was pleased with him and ordered him to bring another cabbage the next day. So, willy-nilly, he sneaked back into the old woman's garden and stole another cabbage. For this great deed, he received another golden coin, since the emperor was delighted beyond measure to have cabbage back on the menu.

'Tomorrow there will be a great feast at the palace, and I want everybody to eat cabbage rolls!', the emperor ordered, unaware that there wasn't a single cabbage left in his worm-infested garden.